

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Danou Černou ve věci

žalobce: X, nar. X
státní příslušnost X
bytem X

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra České republiky
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7
poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 11. 2024, č. j. OAM-978/ZA-ZA15-HA10-2023

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.
Základ sporu

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 11. 2024, č. j. OAM-978/ZA-ZA15-HA10-2023 (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II.

Shrnutí žalobní argumentace

2. Žalobce namítal, že se v zemi původu obrátil na policii, která mu ale nebyla nápomocna. Žalobce postupoval v souladu s X zákony a vyčerpal tak všechny možnosti získání pomoci. Policie s ním navíc odmítla sepsat protokol o oznámení, v důsledku čehož nemůže svá tvrzení podložit. Protokol policie nese-psala s žalobcem ani v případě jeho zadržení, což považoval žalobce za nelegální a nepodložené utlačování lidských práv ze strany státu. S odkazem na článek organizace Human Rights Watch žalobce uvedl, že vládnoucí strana B. v X potlačuje práva pokojně protestujících občanů. To podle žalobce vyvrací tvrzení žalovaného o tom, že žalobce neměl ve vlasti žádné konkrétní problémy s X státními orgány nebo bezpečnostními složkami. Žalobce odmítl argumentaci žalovaného o účelovosti jeho žádosti, a to s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2019, č. j. 8 Azs 27/2019-52. Žalobce dále namítal, že je mu ze strany podporovatelů politika strany B. připisován opoziční názor, se kterým se však žalobce reálně neztotožňuje. Intenzita jejich jednání vůči žalobci pak podle něj dosahovala alespoň dostatečně vážného psychického nátlaku, když mu podporovatelé politika B. znemožnili běžně fungovat, chodit do práce. Žalobce dále tvrdil, že policie žalobci odpírá jeho práva v důsledku žalobcova postavení ve společnosti a jeho příslušnosti ke kastě OBC. Příslušníci této kasty často čelí diskriminaci a násilí a zároveň jim tamní systém trestního soudnictví neposkytuje dostatečnou ochranu. Žalobce namítal porušení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), dále porušení § 50 odst. 2 a 3 správního řádu a § 68 odst. 3 správního řádu. Žalobce uzavřel, že je v zemi původu politicky pronásledován a ze strany jeho domovského státu se mu nedostává dostatečné ochrany.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

3. Žalovaný ve svém vyjádření k podané žalobě uvedl, že žalobcovu žádost o udělení mezinárodní ochrany považuje za účelovou, jejímž jediným cílem je legalizace žalobcova pobytu v ČR. Na tento závěr žalovaný usuzoval z okolností podání žádosti, kdy žalobce dne 10. 6. 2023 nejprve legálně vycestoval do Srbska, kde pobýval do 16. 7. 2023, a následně za pomoci převaděčů nelegálně přicestoval do ČR. Žalovaný měl za to, že pokud by žalobce své obavy pociťoval natolik palčivě, požádal by o udělení mezinárodní ochrany již v Srbsku. Žalobce rovněž na území ČR vstoupil bez cestovního dokladu a bez platného víza. Pokud chce žalobce setrvat na území ČR, musí se podrobit režimu zákona o pobytu cizinců. Žalobce dále podle žalovaného neuváděl žádné skutečnosti, které by bylo možné podřadit pod důvody udělení žádné z forem mezinárodní ochrany. Žalovaný odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a závěrem navrhl zamítnutí žaloby.

IV.

Obsah správního spisu

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

4. Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
5. Dne 18. 7. 2023 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Dne 27. 7. 2023 pak žalobce poskytl údaje ke své žádosti a byl s ním proveden pohovor. Mezi důvody své žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl žalobce výhrůžky ze strany člena parlamentu X státu U. jménem B. B. S. (dále též „poslanec“). Tento poslanec je z vládnoucí strany B. Byl nařčen X zápasnicí jménem S. M. ze sexuálního obtěžování a z toho důvodu proti němu tato zápasnice pořádala demonstrace. Těchto demonstrací se zúčastnil také žalobce. V souvislosti s demonstracemi byl žalobce v D. dvakrát zadržen policií a po několika hodinách propuštěn. Pak začali žalobci vyhrožovat poslancovi lidé. Vyhrožovali mu (celkem třikrát v žalobcově kadeřnictví), aby se neúčastnil demonstrací, jinak jej navždy umlčí. Proto se žalobce cítil v X ohrožen a odjel. V rámci pohovoru k žádosti pak žalobce uvedl, že se pokoušel obrátit na X policii, ale ze strany policie mu bylo sděleno, aby výhrůžkám vyhověl a neúčastnil se protestů. Žalobci chodilo vyhrožovat 4-6 lidí, přičemž žalobce nevěděl, zda jsou členy nějaké politické strany, a vyhrožovali pouze žalobci, jeho rodině nikoliv. Žalobce se chtěl poslanci omluvit, ale poslancovi lidé omluvu nepřijali. Na dotaz žalovaného, co po žalobci poslancovi lidé vlastně chtěli, odpověděl žalobce, že byli naštvaní kvůli tomu, že se protestů vůbec zúčastnil. Žalobce uvedl, že tito lidé jsou z politické strany B. a mohli by jej najít kdekoli, takže žalobce ani neuvažoval nad změnou zaměstnání nebo místa pobytu. Žalobce nevěděl, že cestuje právě do ČR, žalobcův bratr domluvil s převaděčem cestu do zahraničí. Žalobce věděl pouze to, že pojedje do Srbska, ale dál nic nevěděl. Žalobce neměl informace o tom, že by ostatní členové protestů čelili stejným problémům jako on, ale uvedl, že zmíněný poslanec nyní čelí v X policejnímu vyšetřování. Kromě popsanych problémů žalobce ve vlasti jiné problémy neměl. V případě návratu do vlasti se žalobce bojí dalších výhrůžek a případně i zabití. Ohledně okolností svého zadržení v D. žalobce uvedl, že policie tehdy chtěla, aby došlo k ukončení protestu, takže zadržela skoro všechny účastníky a v policejním vozidle odvezla na stanici. Jeden den strávili zadržení v cele a druhý den byly všichni propuštěni. O zadržení nemá žalobce žádný doklad. Protesty začaly 18. 1. 2023 a trvaly několik dní. Žalobce byl na protestech čtyřikrát nebo pětkrát, bylo tam cca tisíc lidí.
6. Dne 6. 6. 2024 byl s žalobcem proveden doplňující pohovor k jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR. V rámci doplňujícího pohovoru žalobce uvedl, že v X byl ohrožen jeho život ze strany politické strany. Žalobce byl ve své vesnici členem sportovního klubu. S. M., X zápasnice, obvinila člena parlamentu jménem B. B. S., který byl i ministrem sportu a členem federálního parlamentu, ze sexuálního obtěžování. Vláda a státní orgány se tím obviněním nezabývaly, tak někteří sportovci uspořádali demonstraci v D. ve čtvrti J. M. Žalobce se demonstrace zúčastnil. Na demonstraci policie zatkla několik lidí, žalobce byl mezi nimi. Policie nechala žalobce na policejní stanici přes noc, druhý den jej pustila. Když se pak žalobce s dalšími lidmi ze své vesnice chtěl účastnit dalších demonstrací, policie jim v tom bránila, nechtěli je pustit. Pak k žalobci začali chodit stoupenci poslance a vyhrožovali mu, že když se bude dále účastnit demonstrací a angažovat se v tomto případě, bude to mít vážné následky. Žalobce uvedl, že se jednalo o protesty výhradně proti poslanci jménem B. B. S. O celé záležitosti týkající se sexuálního obtěžování známé zápasnice se žalobce dozvěděl z médií. O protestech se žalobce dozvěděl ve své sportovní komunitě ve vesnici. Policie sice proti poslanci zahájila trestní stíhání, ale vůbec jej nezadržela, podle čehož měl žalobce za to, že trestní stíhání je slabé. Lidé z žalobcovy vesnice, kteří se také účastnili demonstrací, měli podobné problémy jako žalobce. Protesty začaly 18. 1. 2023, žalobce se jich zúčastnil poprvé

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

asi po měsíci. Žalobce byl vyzván, ať vysvětlí rozpor mezi jeho výpovědí v rámci prvního pohovoru, kde sdělil, že se zúčastnil již prvního protestu dne 18. 1. 2023. Na to žalobce uvedl, že 18. 1. 2023 tam nebyl, tehdy protesty začaly, on se o nich dozvěděl až cca měsíc poté. Žalobce se zúčastnil protestů třikrát nebo čtyřikrát. Žalobce byl vyzván, ať vysvětlí rozpor mezi jeho výpovědí v rámci prvního pohovoru, kde sdělil, že se demonstrací zúčastnil čtyřikrát nebo pětkrát. Na to žalobce uvedl, že dříve si to lépe pamatoval, bylo to čerstvé, nyní uplynul více než rok a některé detaily zapomněl. Poprvé se zúčastnil protestu v polovině února 2023, naposledy asi v dubnu 2023. Protestů se účastnilo více než 1000 lidí. Žalobce byl ve vlasti policií zadržen jednou. Žalobce byl vyzván, ať vysvětlí rozpor mezi jeho výpovědí v rámci prvního pohovoru, kde sdělil, že byl policií ve vlasti zadržen dvakrát. Na to žalobce uvedl, že jednou byl zadržen na demonstraci, podruhé když šel na policii nahlásit vyhrožování, tak jej tam nechali dlouho čekat. Nebyl tehdy v cele, jen jej nechali dlouho čekat na chodbě. Žalobce uvedl, že policie na demonstraci zadržela několik lidí, aby rozehnala demonstraci. Proto byl zadržen také žalobce. Žalobce si nepamatoval, kdy přesně byl zadržen policií, myslel si, že to bylo na třetí demonstraci. Spolu s ním bylo zadrženo hodně lidí, určitě přes 100. Žalobce dále popsal, že mu bylo v jeho kadeřnictví vyhrožováno čtyřikrát až pětkrát v průběhu dubna. Žalobce byl vyzván, ať vysvětlí rozpor mezi jeho výpovědí v rámci prvního pohovoru, kde sdělil, že mu v jeho kadeřnictví byli vyhrožovat třikrát. Na to žalobce uvedl, že si to již přesně nepamatuje z důvodu delšího časového odstupu. Stejná situace se opakovala ohledně počtu osob, které žalobci měly vyhrožovat, kdy v rámci prvního pohovoru uvedl, že se jednalo o 4-6 osob, v rámci doplňujícího pohovoru pak uvedl, že to bylo 5-6 osob. Pokud by se přestal účastnit protestů, pak žalobce neví, zda by mu dané osoby dále vyhrožovaly, jen mu řekli, že neudělal dobře, když šel na demonstraci, a že jestli tam bude chodit dál, bude čelit vážným následkům. Žalobce přestal chodit do kadeřnictví, doma mu pak nikdo nevyhrožoval. Tak vysvětlil, že neměl potíže s podporovateli poslance v době mezi dubnem 2023, kdy se naposledy účastnil protestů a 10. 6. 2023, kdy vycestoval z X. Policie žalobci nepomohla, napomínala jej, aby na demonstraci nechodil. Žalobce nemá žádný písemný dokument o tom, že by policii nahlásil vyhrožování, přestože si policie něco zapisovala. Žalobce nevěděl, zda trestní řízení proti poslanci stále probíhá. O záležitost se nezajímá, protože v ČR je v bezpečí. Pokud by poslanec byl v X uznán vinným a odsouzen, pak by žalobci ve vlasti již nic nehrozilo. V případě návratu do vlasti se žalobce obává výhrůžek ze strany B., vládnoucí strany, jejímž členem je rovněž poslanec a která ve volbách získala mandát na dalších 5 let.

7. Dne 7. 8. 2024 se žalobce dostavil k seznámení s podklady napadeného rozhodnutí, s jejichž obsahem se neseznámil, nevyjádřil se k nim, nenavrl jejich doplnění ani neuvedl žádné další skutečnosti, které by měl žalovaný při svém rozhodování vzít v potaz. Mezi podklady napadeného rozhodnutí byla kromě výpovědi žalobce také Informace Australské vlády – X – Zpráva o zemi Ministerstva zahraničních věcí a obchodu (DFAT), ze dne 29. 9. 2023.
8. Dne 4. 11. 2024 pak žalovaný vydal napadené rozhodnutí, v němž na základě zjištěného stavu věci konstatoval, že v případě žalobce nebyly splněny podmínky pro udělení azylu podle § 12, neboť žalobce nebyl ze strany státu pronásledován, ani nemůže mít odůvodněný strach z pronásledování z žádného azylově relevantního důvodu. Ani výhrůžky podporovatelů poslance neshledal žalovaný jako pronásledování ve smyslu § 2 odst. 4 zákona o azylu. Žalobcova tvrzení v souvislosti s žádostí o udělení mezinárodní ochrany považoval žalovaný za účelově uvedená. Žalovaný neshledal důvody pro udělení azylu podle § 13 nebo § 14 zákona o azylu. Žalovaný nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by žalobci mohla hrozit v případě návratu do země původu vážná újma uložením nebo vykonáním

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

trestu smrti. Žalovaný neshledal ani nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, neboť žalobce sám uvedl, že neměl nikdy ve vlasti konkrétní problémy se státními orgány ani s bezpečnostními složkami. V případě obav z jednání podporovatelů poslance žalovaný uvedl, že má žalobce možnost obrátit se s žádostí o pomoc na X policii. Po posouzení všech zákonných hledisek nedospěl žalovaný k závěru, že by v případě žalobce byly naplněny podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a nebo § 14b zákona o azylu.

V.

Právní posouzení věci soudem

9. Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumávání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
10. Žalobce v žalobě doplnil nové tvrzení, že o své příslušnosti ke kastě OBC, v důsledku čehož policie žalobci odpírá jeho práva. Příslušníci této kasty často čelí diskriminaci a násilí a zároveň jim tamní systém trestního soudnictví neposkytuje dostatečnou ochranu.
11. Obecné pravidlo § 75 odst. 1 s. ř. s. uvedené výše je v azylových věcech prolamováno článkem 46 odst. 3 procedurální směrnice, podle nějž účinný opravný prostředek proti rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany musí obsahovat úplné a *ex nunc*, tedy ke dni rozhodování soudu, posouzení jak skutkové, tak právní stránky věci. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2015, č. j. 10 Azs 194/2015-32 *„je důležité, aby rozhodnutí o všech žádostech o mezinárodní ochranu byla přijímána na základě skutkových okolností a v prvním stupni orgány, jejichž pracovníci mají příslušné znalosti nebo jejichž pracovníkům bylo poskytnuto potřebné školení v oblasti mezinárodní ochrany. Obdobně je [...] zřejmé, že je v zájmu [...] žadatelů zajistit, aby potřeba mezinárodní ochrany byla správně rozpoznána již v prvním stupni. Směrnice tedy ve svém odůvodnění [...] vychází z toho, že primárně by posouzení žádosti o mezinárodní ochranu mělo náležet orgánu první instance, který je k tomu technicky i personálně vybaven. Tyto záměry korespondují jednoznačně se záměrem stanovit těžiště posuzování žádosti o mezinárodní ochranu do řízení před žalovaným. V této fázi řízení tedy mají být předneseny veškeré v té době dostupné informace pro posouzení žádosti.“* Z uvedeného plyne, že smyslem a účelem tohoto průlomu do § 75 odst. 1 s. ř. s. není umožnit žalobci, aby v žalobě vznášel nová skutková tvrzení, která mohl uvést už v řízení před žalovaným. Ve výše citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud dále dovodil, že *„neuvědli stěžovatel v řízení před správním orgánem posuzujícím jeho žádost všechny relevantní skutečnosti, neumožnil mu je kvalifikovaně posoudit a učinit součástí rozhodnutí, musí nést riziko v podobě zamítavého rozhodnutí.“* V daném případě lze dospět k závěru, že tuto skutečnost mohl žalobce uvést již v řízení před žalovaným, neboť žalobcova příslušnost ke kastě OBC tu byla již před podáním jeho žádosti o mezinárodní ochranu, tedy nevznikla nebo neuvedomil si ji až v průběhu správního řízení. Obecné tvrzení o diskriminaci a násilí pak žalobce dále nekonkretizoval.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

12. Vedle objektivní nemožnosti přednést všechny azylové důvody již v řízení před ministerstvem (skutečnosti nastaly až v průběhu řízení, či ve fázi správního řízení nebyly žadateli známy) doplnil Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 12. 4. 2016, sp. zn. I. ÚS 425/16 další ospravedlnitelné důvody, pro které žadatel nesdělí všechny relevantní důvody pro udělení azylu již před orgánem prvního stupně. *„Některé z nich uvádí Úřad Vysokého komisaře Organizace spojených národů pro uprchlíky (UNHCR): dotazování při osobním pohovoru se této skutečnosti netýkalo a konkrétní informaci nezjistilo; osobní pohovor nebyl proveden; žadatel nemusel pochopit relevanci některých skutečností pro žádost o mezinárodní ochranu; trauma, stud nebo jiné zábrany mohly zabránit úplnému ústnímu svědectví při osobním pohovoru (zejména v případě těch, kteří přežili mučení, sexuální násilí či pronásledování z důvodu sexuality); pohlaví tazatele nebo tlumočnicka mohlo být pro žadatele zábranou. Podle Ústavního soudu jsou všechny tyto důvody opodstatněné ve smyslu, že lze pochopit, proč v některých těchto případech žadatelé o mezinárodní ochranu relevantní azylové skutečnosti sdělí až ve fázi řízení o správní žalobě před soudem.“* Ústavní soud dále zdůraznil, že *„při posuzování ospravedlnitelnosti pozdního sdělení azylově relevantních skutečností a argumentů je také nutno zohlednit zvláštní zranitelnost žadatelů o mezinárodní ochranu. Žadatel se může nacházet ve zcela jiném kulturním prostředí, po měsících nebezpečné cesty, může být dezorientován a může mít skutečně odůvodněný strach z návratu do země původu. I z těchto důvodů ustálená judikatura ESLP zdůrazňuje, že žadatelé o azyl náleží ke zvlášť znevýhodněné a zranitelné skupině obyvatelstva, která potřebuje zvláštní ochranu (rozsudek velkého senátu ESLP ve věci M. S. S. proti Belgii a Řecku, ze dne 21. 1. 2011, č. 30696/09, § 251). V řízení o mezinárodní ochraně je pro žadatele v sázce skutečně hodně a jejich zvláštní zranitelnost vyžaduje ze strany všech orgánů posuzujících tyto žádosti citlivý a opatrný přístup. Aby právo na azyl zakotvené v čl. 43 Listiny bylo skutečně efektivní v praxi, nelze z právě uvedených důvodů striktně bezvýjimečně trvat na tom, aby žadatel o azyl všechny relevantní důvody, o kterých v daný moment ví, vznesl již ve správním řízení před ministerstvem“* a uzavřel, že *„§ 75 odst. 1 soudního řádu správního nelze vykládat způsobem, že v řízení o mezinárodní ochraně lze před soudem vznášet nové důvody výlučně, pouze pokud je žadatel o mezinárodní ochranu nemohl uvést již v řízení před správním orgánem bez vlastního zavinění. Vždy je nutno zohlednit povahu těchto nových skutečností a situaci konkrétního žadatele.“*
13. Žalobce opomenutí zásadního tvrzení o své příslušnosti k diskriminované kastě ničím neodůvodnil, ani jinak nevysvětlil, proč v žalobě nově uvedenou skutečnost nesdělil už žalovanému v průběhu správního řízení a vyčkával až na řízení před soudem. Dotazování žalovaného při ústním pohovoru se dané skutečnosti výslovně netýkalo, avšak Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 26. 10. 2016, č. j. 1 Azs 214/2016-32 shrnul, že *„primárním zdrojem informací podstatných pro udělení mezinárodní ochrany je samotný žadatel, z obsahu jeho žádosti se pak v následujících fázích vychází. Žadatele stíhá břemeno tvrzení, důkazní břemeno je následně rozloženo mezi něj a správní orgán.“* V dané věci dále nic nenasvědčuje tomu, že by žalobce nemusel pochopit relevanci některých skutečností pro žádost o mezinárodní ochranu, ani že by správní řízení, resp. pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany měl proběhnout traumatickým způsobem nebo že by při něm žalobce pociťoval stud, či by mu v uvedení skutečnosti, že je příslušníkem kasty OBC, bránily jiné zábrany. Ani ve svém vyjádření ke shromážděným podkladům pro vydání napadeného rozhodnutí svou příslušnost k této kastě nezmínil.
14. Ze všech výše uvedených důvodů nemohl soud přihlídnout k novému tvrzení žalobce uvedenému poprvé až v žalobě. Soud posuzoval zákonnost napadeného rozhodnutí v kontextu skutkových zjištění a okolností zmíněných ve správním řízení žalobcem a podkladů, které k nim shromáždil žalovaný a které popisují situaci v X.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

15. Podle § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
16. Podle § 14a zákona o azylu (1) *Doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.* (2) *Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) trest smrti nebo poprava, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, nebo c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.*
17. První žalobní námitka spočívala v tvrzení, že žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí nesprávně uvedl, že nebyly dány podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, protože žalobce měl nejprve využít prostředků vnitrostátní ochrany, tedy se měl se svými potížemi obrátit na státní orgány a měl vyhrožování oznámit na policii. Žalobce namítal, že uvedené kroky před podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany podnikl, avšak bezvýsledně.
18. Před posouzením této námítky je třeba nejprve zodpovědět otázku, zda lze vyhrožování, kterému žalobce čelil ve vlasti, považovat za pronásledování ve smyslu § 2 odst. 4 zákona o azylu. Pokud by totiž nebylo uvedené jednání pronásledováním ve smyslu zákona o azylu, nemělo by význam zabývat se otázkou dostupnosti a efektivity vnitrostátní ochrany.
19. Podle § 2 odst. 4 zákona o azylu *pronásledováním se rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.*
20. Podrobnější definici pronásledování obsahuje čl. 9 odst. 1 kvalifikační směrnice, podle níž je pronásledováním jednání, které je: „a) svou povahou nebo opakováním dostatečně závažné, aby představovalo vážné porušení základních lidských práv, zejména práv, od nichž se podle čl. 15 odst. 2 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod nelze odchýlit, nebo b) souběhem různých opatření, včetně porušování lidských práv, který je dostatečně závažný k tomu, aby postihl jednotlivce způsobem podobným uvedenému v písmenu a).“
21. Žalobce popsal, že mu bylo v X ze strany poslance a ministra jménem B. B. S., resp. jeho podporovatelů vyhrožováno kvůli tomu, že se žalobce zúčastnil demonstrací, jejichž cílem bylo upozornit na sexuální obtěžování sportovkyň, kterého se uvedený poslanec měl dopustit. Výhrůžky měly spočívat v tom, že do kadeřnictví, které provozuje žalobce se svým bratrem, chodili poslanci podporovatelé a vyhrožovali, aby přestal demonstrovat, jinak jej navždy umlčí. Poslanci podporovatelé takto za žalobcem přišli třikrát v měsíci dubnu 2023, bylo jich 4-6. V doplňujícím pohovoru pak žalobce uvedl, že mu přišlo vyhrožovat 5-6 osob, asi čtyřikrát až pětikrát během dubna 2023. Žalobce k rozporům uvedl, že při prvním pohovoru měl události v čerstvější paměti.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

22. Je tedy nepochybné, že žalobce svou účastí na demonstraci vyjádřil politický názor ve smyslu § 12 zákona o azylu. To nepochybně ani žalovaný v napadeném rozhodnutí. Žalovaný však uvedl, že žalobce nebyl za projev svých politických názorů v zemi původu pronásledován ve smyslu zákona o azylu. Podle žalovaného čelil žalobce v zemi původu sérii ústrků, byť v jednotlivých případech i vcelku intenzivních, avšak tyto ústrky ve svém celku nedosáhly takové intenzity a systematickosti, že by u žalobce ve zcela zásadní míře snižovaly kvalitu prožívání a braly mu životní perspektivu a že by v něm, vyvolávaly silný pocit celkové bezvýchodnosti a beznadějnosti jeho situace. Tento závěr žalovaný podepřel zjištěním, že žalobci bylo vyhrožováno pouze v měsíci dubnu 2023 a následně výhrůžky ustaly. Žalobce pak sice podle svých slov nedocházel do kadeřnictví, kde se výhrůžky odehrávaly, avšak podporovatelé poslance za ním již nepřišli nikam jinam, např. domů, ačkoliv tak učinit mohli. To podle žalovaného svědčí o jejich ztrátě zájmu o žalobce. S tímto závěrem se soud ztotožňuje a v daném případě má ve shodě s žalovaným za to, že výhrůžky poslancových podporovatelů za účelem zamezení žalobcovy účasti na dalších demonstracích nedosahovaly intenzity pronásledování ve smyslu zákona o azylu a související judikatury (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2008, č. j. 1 Azs 34/2008-9, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2019, č. j. 1 Azs 244/2018-67). Žalobci v důsledku vyhrožování nevznikla žádná fyzická újma, nepopsal, že by výhrůžky byly doprovázeny fyzickým násilím nebo poškozením majetku, např. poničením vybavení žalobcova kadeřnictví. Obecně k výhrůžkám uvedl, že k němu přišli podporovatelé poslance a sdělili mu, aby se již neúčastnil protestů proti poslanci. Žalobce nijak nespecifikoval, jak vyhrožování probíhalo, neuvedl žádné konkrétní okolnosti negativního jednání, kterému byl vystaven. Žalobce se poté zachoval tak, že na demonstraci již nechodil. V krátké časové souvislosti s tím pak ustaly i výhrůžky. Samotné jednání podporovatelů poslance proto podle názoru soudu za pronásledování označit nelze.
23. I kdyby však jednání, kterému byl žalobce v zemi původu vystaven, bylo pronásledováním ve smyslu zákona o azylu, k udělení mezinárodní ochrany nebyly splněny další podmínky. Udělení azylu vyžaduje prokázání, že existuje přiměřená pravděpodobnost (budoucího pronásledování) a doplňková ochrana je postavena na principu reálného nebezpečí (vážné újmy). Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je *„přiměřená pravděpodobnost nežádoucího důsledku návratu do země původu dána tehdy, bývá-li tento důsledek v případech obdobných případu žadatele nikoli ojedinělý. Neznamená to, že pravděpodobnost, že nežádoucí důsledek nastane, musí být nutně vyšší než pravděpodobnost, že nenastane (tzn. že test ‚přiměřené pravděpodobnosti‘ představuje nižší důkazní standard než v civilních věcech) [tím méně to znamená, že v případě návratu do země původu musí být nastání nežádoucího důsledku prakticky jisté (tzn. že test ‚přiměřené pravděpodobnosti‘ představuje a fortiori i nižší důkazní standard než standard ‚nade vší pochybnost‘ v trestních věcech)], nýbrž to, že k nežádoucímu důsledku v případech obdobných případu žadatele dochází natolik často, že s ním ten, komu takový následek hrozí, musí počítat jako se vcelku běžným jevem, a nikoli jako s jevem toliko výjimečným“*. Kdežto pod pojmem reálné nebezpečí *„(srov. rovněž § 14a odst. 1 zákona o azylu, jež užívá ve stejném významu slovní spojení ‚skutečné nebezpečí‘) je nutno rozumět, že ve významném procentu případů obdobných situací stěžovatele dojde k nežádoucímu následku, takže stěžovatel má dobré důvody se domnívat, že takovýto následek může s významnou pravděpodobností postihnout i jeho“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006-82). Nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku dále pokračoval, že *„test ‚reálného nebezpečí‘ je vůči stěžovateli přísnější než test ‚přiměřené pravděpodobnosti‘. Ani test ‚reálného nebezpečí‘ ale nedosahuje intenzity trestního standardu ‚nade vší pochybnost‘ ani důkazního standardu*

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

užívaného v zemích common law v civilních věcech („vyšší pravděpodobnost že ano, než že ne“ [balance of probabilities]). Rozdíl mezi testem „reálného nebezpečí“ a testem „přiměřené pravděpodobnosti“ spočívá v tom, že důkazní standard „reálného nebezpečí“ se blíží důkaznímu standardu užívanému v zemích common law v civilních věcech daleko více než důkazní standard „přiměřené pravděpodobnosti“.“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 8. 2021, č. j. 6 Azs 63/2021-42).

24. Možnost budoucího pronásledování tak musí být reálná a nikoliv pouze hypotetická (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2018, č. j. 7 Azs 162/2018-47, ze dne 25. 4. 2019, č. j. 5 Azs 207/2017-36, ze dne 19. 9. 2019, č. j. 2 Azs 401/2018-64, nebo ze dne 10. 6. 2021, č. j. 7 Azs 354/2020-31).
25. V návaznosti na shora citované judikatorní závěry má zdejší soud za to, že do budoucna není přiměřeně pravděpodobné, že by žalobce ve vlasti čelil výhružkám v souvislosti s B. B. S. Tento závěr zdejší soud učinil mimo jiné na základě skutečnosti, že k protestům proti uvedenému poslanci došlo již v dubnu roku 2023. Žalobce následně pobýval v zemi původu bez jakýchkoliv problémů až do dne 10. 6. 2023, kdy z vlasti vycestoval. Žalobce uvedl, že stejně jako jemu bylo vyhrožováno i ostatním lidem z jeho vesnice, aby se protestů neúčastnili. Neuvedl však, že by vůči komukoliv z nich byly výhrůžky naplněny a že by v důsledku toho komukoliv vznikla jakákoliv újma. Poté, co bylo žalobci vyhrožováno, se již žádných demonstrací neúčastnil. Odpadl tedy důvod výhrůžek. Žalobcovy obavy byly navázány na tuto konkrétní kauzu poslance a ministra jménem B. B. S. Sám žalobce přitom uvedl, že když odjížděl z vlasti, bylo proti tomuto poslanci zahájeno trestní stíhání, čímž žalobce spolu s ostatními protestujícími dosáhli svého, neboť účelem demonstrací bylo, aby se policie začala případem zabývat. Žalobce se dále o kauzu nijak nezajímal a neví proto, zda trestní stíhání poslance stále trvá, což soud považuje za překvapivé v situaci, kdy se jádro žalobcových obav odvíjí od vývoje zmiňovaného případu. V každém případě však již neexistuje důvod, proč by měl žalobce ve vlasti nadále demonstrovat proti poslanci, na což byly navázány také jeho obavy z vyhrožování.
26. Žalobce pak namítal, že se v zemi původu obrátil na policii, která mu ale nebyla nápomocna. Žalobce postupoval v souladu s X zákony a vyčerpal tak všechny možnosti získání pomoci. Policie s ním navíc odmítla sepsat protokol o oznámení, v důsledku čehož nemůže svá tvrzení podložit.
27. K této žalobní námitce soud uvádí, že takové tvrzení v žalobcově případě částečně konvenuje shromážděným podkladům napadeného rozhodnutí, tj. Informaci Australské vlády. Z této zprávy se podává, že „podle zdrojů se mnoho X rozhodne neobrátit na policii, i když se stanou obětí trestného činu. [...] dva z pěti dotázaných policistů uvedli, že lidé se zdráhají se na ně spoléhat. [...] Je dost dobře možné, že ti, kteří se na policii obrátili, zaplatili úplatek, aby policie konala.“ a že „klíčovým aspektem při jednání s X policií je to, zda je sepsána „První informační zpráva“(FIR). Jedná se o první zprávu, kterou policie sepíše předtím, než zahájí trestní vyšetřování. Kritici policie tvrdí, že policisté často odmítnou zaevidovat zprávu FIR; v praxi tento úkon závisí na individuálních policistech a může být o něm rozhodováno svévolně. Pokud zpráva FIR není zaevidována, důsledek je ten, že dotýčný trestný čin není vyšetřován a nebudou dostupné žádné policejní prostředky nápravy.“ Žalobce tvrdil, že policie si k jeho případu sice něco zapsala, ale žalobce žádnou písemnost neobdržel. Policie se dále věcí nezabývala, pouze na žalobce apelovala, aby výhružkám vyhověl a demonstrací se nadále neúčastnil.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

28. Žalovaný v této souvislosti uvedl, že se žalobce sice obrátil ve věci výhrůžek ze strany příznivců pana B. B. S. na policii, která v této věci nijak nekonala, ale o další řešení své situace se již nepokusil, a to vzhledem ke svému předpokladu, že nadřízené složky policie by mu nepomohly skrz své podřazenosti vládě. Poukázal na to, že X policie zahájila trestní stíhání pana B. B. S., a to i přes jeho ministerský post v X vládě, což dle žalovaného nasvědčuje účelovosti žalobcova prohlášení o poplatnosti X policie ve vztahu k politické příslušnosti či vládního postu pana B. B. S. S ohledem na uvedené žalovaný hodnotil žalobcovo vyjádření o nečinnosti X policie jako účelově použité. Poukázal na to, že dalším hodnocením tohoto vyjádření žalobce by se zabýval pouze za situace, kdy by žalobci státní orgány pomoc neposkytly, či odmítly a po neúspěšném se dovolání k vyšším instancím těchto státních orgánů. Přestože správní spis neobsahuje informaci týkající se organizace a struktury X policie a jejích nadřízených složek, nemění tato skutečnost ničeho na správnosti závěru žalovaného, že jednání, kterému byl žalobce ve vlasti vystaven, nedosahovalo intenzity azylově relevantního pronásledování a že nebylo shledáno, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo reálné a bezprostřední nebezpečí vážné újmy, se kterým se zdejší soud ztotožnil.
29. Po podrobném přezkoumání skutkových zjištění žalovaného ve vztahu k jednotlivým formám mezinárodní ochrany, které zákon o azylu ve svých ustanoveních § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b upravuje, soud zjistil, že žalovaný vycházel při svém rozhodování ze všech informací sdělených žalobcem i z dostupných podkladů, jež jsou součástí správního spisu, a při svém hodnocení zcela dostatečným způsobem popsal, které skutečnosti vzal za prokázané a z jakého důvodu, přičemž nebylo soudem zjištěno, že by žalovaný některé skutečnosti opomněl zhodnotit či je nehodnotil ve svém souhrnu. Soud dále uvádí, že žalovaný svůj závěr o nenaplnění podmínek pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu dostatečným, srozumitelným a přezkoumatelným způsobem v napadeném rozhodnutí odůvodnil. Uvedené námitky tak soud shledal nedůvodnými.
30. V žalobě namítané porušení vyjmenovaných ustanovení správního řádu neshledal. V této souvislosti soud považuje za vhodné upozornit na judikaturu Nejvyššího správního soudu, ze které plyne, že pouhý výčet ustanovení správního řádu, které měl žalovaný porušit a obecné tvrzení, že žalovaný nedostál zásadám správního řízení, nelze považovat za žalobní bod ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2016, č. j. 4 Azs 47/2016-41).
31. K žalobnímu tvrzení o problémech s X státními orgány nebo bezpečnostními složkami uplatněnému v žalobě v souvislosti s odkazem na článek organizace Human Rights Watch a k žalobnímu tvrzení, že je žalobci ze strany B. připisován opoziční názor, soud v rámci tohoto řízení nepřihlížel, neboť se jednalo, jako v případě tvrzení o příslušnosti ke kastě OBC, o nepřipustná nová tvrzení, která mohl žalovaný uplatnit již v řízení před žalovaným, avšak vlastní vinou tak neučinil.
32. Soud považuje za vhodné upozornit na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2006, č. j. 4 Azs 442/2005-43, ze kterého plyne, že „*institut azylu slouží lidem, kteří jsou v zemi původu pronásledováni ze zákonem stanovených důvodů (§ 12 zákona o azylu) a obecně není prostředkem pro řešení jakýchkoli problémů (ekonomických, osobních, rodinných) v zemi původu. Udělení azylu lze aplikovat pouze v omezeném počtu případů ve smyslu zákonem stanovených podmínek.*“ V případě žalobce nebylo zjištěno, že by byl v zemi původu pronásledován. Soud dále připomíná, že podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

Azs 423/2004-81: „o azyl je totiž nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového.“ Toto kritérium by nemělo být při posuzování žádostí o udělení mezinárodní ochrany kritériem rozhodujícím, ale podle názoru zdejšího soudu není bez relevance. Nelze si totiž nepovšimnout, že z okolností případu žalobce není vyloučeno usuzovat na jistou míru účelovosti jeho jednání, kterou zcela legitimně vysledoval i žalovaný. Žalobce vycestoval z X v situaci, kdy již nečelil žádným výhrůžkám. V Srbsku disponoval vízem, avšak za pomoci převaděče se dostal nelegálně do ČR, přičemž až zde požádal o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce nesledoval vývoj kauzy týkající se člena parlamentu X státu U. jménem B. B. S. Tato skutečnost přitom může svědčit o tom, že žalobce vyjádřené obavy z návratu nepociťoval příliš palčivě.

33. Soud má za to, že žalovaný po posouzení věci dospěl ke správnému právnímu závěru o tom, že v případě žalobce nebyl naplněn důvod pro udělení azylu ani doplňkové ochrany podle zákona o azylu.

VI.

Závěr a náklady řízení

34. Ze všech shora uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
35. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému žádné prokazatelné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 28. května 2025

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

JUDr. Dana Černá v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje X.